

voldsomt Brud paa de een Gang givne Tilfagn, og jeg tror derfor rigtignok, at det vilde være særdeles at foretrække, om det ærede Udvalg vilde betragte § 8 med det samme Blik, hvormed det har betragtet §§ 3 og 5. Der- til kommer, at det Gnefte, der i mine Tanker kunde siges til Forsvar for saadanne Bestem- melser, der ere et Brud paa Tro og Love; jo dog skulde være det, at de skulde yderligere drive frem mod Selveiendom — at det ikke er noget gyldigt Forsvar i mine Dine, er en Selvsølge, men det kunde dog siges —; men jeg vil gjøre det ærede Udvalg og særlig isjen Udvalgets Ordfører opmærksom paa, at disse Bestemmelser jo netop ville falde tungest paa dem, der allerede have folgt og folgt store Dele siden 1861, for det Første, fordi de ikke, saaledes som de, der nu først begynde at sælge, kunne passe paa at faae solgt Gaarden med det fulde Tilliggende; og for det Andet ville selvsølgelig de, der hidtil ikke have folgt, men som maatte bekvemme sig til at sælge i Fremtiden, sørge for kun at sælge en bloc, sørge for kun at sælge en Femtedel eller ret- tere 18 pCt. ad Gangen; thi hvad rammer den ulykkelige Mand, der er kommen nær op til de 18 pCt., naar Tidens Fylde nærmer sig? Han har faaet folgt 16—17 pCt., men han skal nødvendigvis have folgt endnu nogle Procent, ellers er hans fremtidige Ret til at inddrage forbi, og vel at mærke, hvad vil det sige: hans fremtidige Ret? Det vil i de allerfleste Tilfælde sige det Samme som hans Ret til overhovedet at faae hele sin Inddragningsplan fuldbyrdet. Hvorledes er denne ulykkelige Mand stillet? Han er sa- ledes stillet, at han maasse endog, naar Kjø- berne ikke ere villige til at hjælpe ham ud over Forlegenheden, bliver nødt til at forære En eller Anden hans Fæstested gratis, ja, maasse give Penge til, blot for at faae Pro- centen fuld. Jeg maa uemlig gjøre opmærksom paa, at Inddragningsplan- nens Fuldbyrdelse kan have en Penge- interesse, der langt overstiger en enkelt Bonde- gaards Værdi. Paa større Besiddelser kan det gjælde om at danne fæstefrie Avlsbrug paa 20, 30, 40 ja 50 Tdr. Hartkorn. Naar altsaa Planen er lagt, Bygninger opførte og

en Del af Jorden inddragen, saa vil jeg spørge, om det er grebet ud af Luften, at Bedkommende maa, for at fyldestgjøre disse Fordringer, gribe til det yderste Middel og langt hellere offre Dele af det tilbagestaaende Fæste- gods, end han maa se hele sin Inddragnings- og Afrundingsplan, paa Grund af hvilken han ene har bestemt sig til at sælge, kuldkastet. Det er det for mig mest Anstødelige, at man udlover en Præmie, og naar saa Bedkommende gjør, hvad han kan, for at fortjene den, saa inddrager Staten ikke bestomindre Præmien. Det er det, jeg kalder et ligefremt Brud paa Tro og Love. At min Anke rammer fuldt saa vel Regjeringens som Flertallets Forslag, behø- ver jeg vist ikke at fremhæve.

Naar jeg nu endeligt vender mig til Min- dretallets Forslag, saa kan jeg være ganske enig med det ærede Mindretal i, at Vedta- gelsen af dets Forslag vilde for Fremtiden umuliggjøre den Art af Benyttelse af Gods- eterens Omdeltingsret, som har vakt saa megen Forargelse her i Thinget, og jeg kan heller ikke Andet end erkjende, at de Bestemmelser, som Udvalgets Mindretal har foreslået med Hensyn til Selveiergusset, vilde være ganske overor- dentlig hensigtsmæssige. Jeg er imidlertid ikke nogen Ven af at give Love paa Grund af ganske enkelte indtrufne Tilfælde, og dersom Mindretallets Forslag bliver vedtaget, er det jo aabenbart, at det vil blive vedtaget netop af særligt Hensyn til dette enkelte Tilfælde, som blev fremdraget her ifjor af den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Krieger), angaaende paa hvilken Maade man under den nuværende Lovgivning kunde danne store fæste- frie Avlsgaarde. Min Ulyst til at være med til at give Love paa Grund af saadanne en- kelte Tilfælde er ikke ringe, men jeg vilde dog paa Grund af Tidernes Ugunst kunne over- binde denne min Ulyst, jeg vilde kunne give Mindretallets Forslag min Stemme, naar jeg derved ikke kom i Modsigelse med den af mig saa ofte nævnte 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds — om Forladelse, med den høttærede Justitsminister, thi den Udtalelse af ham, som jeg ganske særlig lagde Mærke til, stfete af ham i Egenkab af Justitsminister og ikke i Egen- skab af den 2den Landsthingsmand for 1ste